

SCI-FI

- časopis klubu vědecké fantastiky

2

Ročník I.
1984

SOLARIS

Obr. k povídce KONTAKT

SSM SOU - Polygrafického

neprodejné !!!

Solaris informuje

VÁŽENÍ PŘÁTELE !

držíte v ruce druhé číslo časopisu SOLARIS, o kterém si myslíme, že je alespoň po stránce formální kvalitnější než první. Přesto není jeho definitivní podobou. Končnou úpravu (se všemi přílohami a pravidelnými rubrikami) uvidíte zřejmě až v čísle třetím , které je již částečně připraveno pro rozmnožení.

Přejeme Vám dobrou zábavu na stránkách našeho časopisu!

redakce.

"SOLARIS" v ruce nového, andělského pastevce dobytka

SILVESTR ~ PETR KÁCHA

Ten den na uvítání nového roku začal velkolepě. Miliónový dav se přelévá-l městem z jednoho kouta do druhého.

Zástupy bouřily, hučely dávaje tak na jevo svůj souhlas nebo zápor. Ten den se smělo všechno, neboť byl poslední v roce. Všeude na ulicích bylo vidět obrovské sudy s vínem, byla cítit vůně pečeného masa.

Obchodníci, obávající se rozjařeného davu zabeďňovali své obchůdky a otcové zavýrali své mladé dcery do komor či do sklepů. Marně, stejně jim utekly, aby ztratily svoji čest tu noc v nějakém temném zákoutí.

Stráže se na vše dívaly se shovívavým úsměvem.

Pojednou se však atmosféra začala měnit, rytmy města začaly pulsovat rychleji, ale měly v sobě něco shodného. Ano. Všechny zástupy proudily k jednomu jedinému místu, které bylo posvátné. Na kterém bude vzdán hold novému roku a poděkování starému. Na toto místo tedy všichni spěchali. Kroky každého jednotlivce, ať chtěl, nebo ne, směřovali k aréně.

Starý rok končí, gladiátorské hry se začínají.

Desetitisíce lidí zaplňuje areál. Panovník a družinou je již na místě.

Ještě hodina nepokoje, a pak se všude rozhostí ticho. Je noc. Arénu osvětlují velké ohně, jejichž světlo je zrcadly sráženo přesně do zápasistě.

Císař vstává, aby dal pokyn nejjudatnějšímu bojovníkovy. Ten oděm ve zlatou zbroj zahajuje úderem gongu hry.

Na scéně se objevují první svalnatí bojovníci. Zápasí s divokými zvířaty nebo mezi sebou.

Po těchto jakých si předkolech přicházejí na scénu slavní gladiátoři. Jeden lepší než druhý. Navzájem se zabíjejí, mrzačí, ničí. Dav sílí.

Pak následuje vyzvání. Obrovitý černý gladiátor vyzývá k souboji kohokoliv z přihlížejících. Nikdo se však ani nepohne. Panovník zbledne a posílá do arény svého syna. Je mu teprve 16 let, ale musí jít, takový jezákou tohoto dne.

Císař se mlčky chvěje na svém místě. V duchu proklíná všechny přítomné. Zavírá oči, aby skryl poknutí. Když je však po chvíli otevře, stojí před ním mladý muž.

Nemá na sobě ani zlatou, ani stříbrnou zbroj, jen silnou koženou vestu. Na hlavě má přilbu, ozbrojen je pouze mečem.

Panovník s úlevou dává souhlas k zápasu. Císařův syn se nadechne, že nesmí bojovat, ale když si jde sednout obojdo černého gladiátora uctivým obloukem.

Oba bojovníci, kteří zůstali v aréně stojí proti sobě. Navzájem se měří pohledy. Čekají na zahájení.

Černoch je obrovský, je pokryt bronzovými pláty. Ty ho dělají ještě většího. V očích má pohrdání a ocel. Od těchto očí nelze čekat milost.

Neznámý mladík stojící proti němu ví, že nemá moc šancí. Je střední postavy. I přes velké svaly je proti gladiátorovi skrček. V očích má však jen ji. A vlastně odhodlání. Když zvítězí stane se ona i přes zákaz rodičů jeho ženou, a to podle posvátného práva tohoto dne. Její šátek má uvázan na krku.

Na sobě má silný kožený oblek.

Zatímco Černoch má k boji kopí a štít, mladík má pouze úzký meč. Je v nevýhodě. Čeká se krátký zápas. Gladiátor nabízí soupeři právo *nex sentes*. Podle tohoto práva si mladík může vzít k sobě posilu. To se divákům líbí, doufají, že boj bude zajímavější. Neznámý však odmítá, nechce. I kdyby chtěl tak nemá takového přítele. Posledního ztratil před nedávnem. Vlastně kvůli te dívce. Závist. Teď je sám, má jenom ji, ale nevěří ve svoji výhru. Boj začne.

V bouřlivém skandování zanikne zoufalý výkřik dívky.

Černoch útočí, doráží kopím. Mladík je mnohem pohyblivější.

V srdci má jen ji, v očích svého soupeře. Ubývají minuty, čtvrt hodiny, půlhodiny, hodiny.

Zápas je zatím nerozhodný i když Černoch má navrch. Davy šílí. Gladiátor má rozseknutou tvář a zraněnou nohu. Má ještě horší pohyblivost, snad jen to mladíka stále drží při životě.

Sám je pobodán na ruce, těžkou vysilující ránu má v boku a také na hrudi se mu pod koženého krunýře začíná řinout krev. Gladiátor sbírá všechny síly a tvrdě dotírá. Mladík nemůže už vzdorovat. Dav řve.

V tu chvíli mladík padá s probodnutou nohou. Řev davu okamžitě umlkne, chtějí slyšet jeho smrtelný výkřik. Obrovitý gladiátor se strašným úšklebkem v rozseknuté tváři napřahuje ruku s kopím na svůj poslední bod.

Ztichlou arénou zazní výkřik podruhé, tentokrát ho mladík slyší. Vše se odehrává v jeдрé, ve dvou vteřinách.

Černoš ještě nebodl, napřahuje se dlouho, chce dát do rány všechnu sílu, chce svého zoka připíchnout k zemi.

Už je zaslepen vidinou vítězství. Zapoměl na jedno z pravidel gladiátorů a tím mocným nářažen se odkryl.

Úzký meč mu vjel hladce do těla.

Negr zakolísá, vytřeští zraky na mladíka jako by to nemohl stále pochopit, pak se sesune. Proraženým pancířem se z něj hrnou potoky krve. Dav skanduje.

Přivádějí dívku. Pod hvězdnatým nebem a za záře ohně je pánovník oddá. Mladík odchází podpírán svou ženou.

Slavnosti na přivítání nového roku se končí. Začíná svítat.

Nový rok 3584 se začíná.

PŘEKVAPENÍ

Petr Došek

Měl jsem toho za celý den dost, a proto jsem si šel brzo lehnout. Před tím, než jsem zhasnul světlo, jsem se podíval oknem ven. Stál jsem tam JÁ. To by mě ale vůbec nepřekvapilo, když jsem si však uvědomil, že bydlím ve 4. patře, začal jsem se štípat a kousat do rtu. Přelud nezmizel, naopak stál ve vzduchu klidně dál a začal festikulovat, asi abych ho vpustil dovnitř. Víím, že v ústavech psychiatrického léčení je hodně Napoleónů, Einsteinů a jiných pomatenců. Nikdy jsem však neslyšel, že by se někdo viděl dvakrát, a aby se při tom pohyboval jinak než jeho protějšek. Když jsem se ještě jednou ujistil, že nevidím jen svůj odraz na okení tabuli, šel jsem váhavě otevřít. Došlo mi totiž, že kdyby můj protějšek chtěl, tak by se asi dovnitř přece jen dostal a to celkem lehkým kopem do výplně okna. Ještě než se mi představil, vysvětlil mi, že nepochází z naší planety, nýbrž z úplně jiné galaxie. Potomto zjištění ze mne snědl zbytek únavy. Omluvil jsem se mu za svůj zevnějšek a zeptal se ho zda nechce kávu. Pravil mi, že naší primitivní potravu nehodlá vůbec požívat. Na moje otázky, proč vypadá stejně jako já, a jaklo že umí tak dobře česky, řekl pouze: "Již dlouho se vaší planetou zabýváme a zkoumáme jí." Řekl jsem mu:

"Pokud jste chtěl navázat styk se Zemí, nevybral jste zrovna nejlepšího zprostředkovatele." "Potřebuji zlistit, jak to že jste se vy lidé dokázali vypracovat tak rychle k tomu co máte, a že se snažíte co nejrychleji to ztratit". Narážel tím zřejmě na současný pol. stav ve světě.

Zeptal se mě, jestli bych nebyl tak laskav a nepodrobil se menšímu vyšetření. Po mém přikývnutí vyndal z kufříku, který s sebou přinesl zařízení, které mi připomnělo mojí návštěvu na vyšetření EKG. Během 5 minut se mnou byl hotov a začal se zdvořile loučit. O svém původu se zřejmě nehodlal zmínit. Očekával jsem, že mě teď uvede do hypnotického spánku. Naopak podal mi ruku, otočil klikkou oč okna a spokojeně odešel.

Po dvojité dávce prášků na spaní jsem konečně usnul. Ráno jsem samozřejmě zaspal. V práci mi nikdo nevěřil, naopak jsem se stal terčem výsměchu. Rozhodl jsem se, že to tak nenechám.

Svého předsevzetí jsem se nevzdal. Dnes, sice upoután na lůžko, jsem přece jen přesvědčil jednoho Napoleona o své mezihvězdné návštěvě.

ŽIVOT PO ŽIVOTĚ

Lenka Králová

Zemřela jsem tedy. Mé tělo strnule leží na dlažbě ulice. Polovina obličeje je zalita krví, oči nehybně zírají do jednoho bodu. Autonekoda. Kolem mé mrtvolky se chaoticky shlukují lidé. Křičí, zmateně gestikukují, odvrací tváře. Jak jimi pohrdám! Mé ego se vzneslo nad sročený dav, zvolna proplovám ztemnělou ulicí. Opouštím tento svět, ale lituji-li toho, pak ne kvůli lidem. Má existence v tomto světě byla spjata s místy bytí, s dávno zatracenými myšlenkami, přírodou. Milovala jsem ponurost domů ve svitu luceren, zpustlé zříceniny, krvavé západy slunce, les, květiny ... S tím vším se tedy loučím. Sbohem vše krásné ! Tys jediným důvodem, pro který nerada opouštím tento svět. Báchám lidmi nepochopena a plna vzdechu, protestující proti jejich myšlení, touhám, ideálům. Jak se mi zdají přízemní, jak cizí jsou mi jejich sny. Při pohledu na hvězdy vidím fyzikální vzorce, stromy jsou pro ně neživou hmotou, bouřce dají název atmosférická porucha! Materialistický duch této doby zdál se mi vždy býti hrotem nůž, kterým nechci být probodena. Moje existence svírala jiná pouta, pátrala jsem však marně po skále, k níž je mé ego přikováno. Čís jsem podél řetězá. Končily ale v temnotě, v tak hrůzné temnotě, že jsem se nikdy necítila do ní vkročit. Toužila jsem po lásce, ale odmítala ji, jsem plná vášni a zoufalství

naš zbytečností svých citů. Ne, nemohla jsem milovat ty, je-li to
lidsí jsem nechápala a jinak jsem nebyla pochopena ! Stojím na prahu
života a smrti. I vám dávám své slohem, vy lhostejní!

Připlouvá ke mě bytost ... Jak ji jen popsat? Podobá se abstraktně
viděnému Bohu. Mám zvláštní pocit jsoucna - cítím myšlenky ...
"Omlouváme se. Tvá duše byla v důsledku technické poruchy zařazena
do nesprávné epochy. V tomto světě - jednom z nekonečného množství
světů, ve kterých se ještě budeš pohybovat, patří do éry romanti-
smu. Tento nepříjemný omyl samozřejmě ihned zkoriguje. Přejeme ti
šťastnou existenci ve světě lidí !"

Psal se pátý březen roku 1356. Nad Paříží vycházelo slunce. Obyva-
tele malého domku na pobřeží Seiny mohli zhasit plameny svíček -
v paprscích slunečního světla našlo právě narozené dítě ...

* Pozn. redakce

Podnět k napsání této povídky zavládla kniha britského lékaře
W. MONDYHO "ŽIVOT PO ŽIVOTĚ", která mezi členy našeho klubu
vyvolala velkou odezvu a četné polemiky. Touto cestou dopo-
ručujeme i vám seznámení s touto knihou. V češtině dosud toto
senzační, ale seriózní dílo nevyšlo, avšak mezi lidmi koluje
v "soukromých" překladech na cyklostylech.

POUL ANDERSON

© ROMAN JURKAS

STRÁŽCI ČASU

2

PO ÚSPĚŠNÉ AKCI V ROCE 1916

PROČ JSI
SMUTNÝ
WHITE?

TENKRÁT TAKE' BYLA
VÁLKA.... ZAHYNULA
MOJE
SNOUBENKA.

JMENOVALA SE MARY A ZEMŘELA PŘI
BOMBARDOVÁNÍ LONDÝNA V ROCE 1944.
ALE TO JE UŽ DÁVNO.

UBĚHLO 5 MINUT

CO SE DEJE Z
MĚT TADY UŽ
DÁVNO BÝT.

NA ZÁKLADNĚ

KSARKU. ZAPOMNĚL JSEM SI
V ROCE 1916 ZAPALOVAC
ZALETÍM SI PRO NEJ.

OK.
POČKA'M
TADY.

LONDÝN 1944

EVERARD VĚDEL, ŽE TENTO DŮM
ZA NĚKOLIK HODIN ZNIČÍ LETECKÁ
BOMBA

NASTAL ZMATEK

ZACHOVEJTE KLID.
PŮJČTE MI HALMOCHRON.
VÍM, KDE WHIT JE.

ZTRATIL
SE
STRAŽCE

VY JSTE MARY? NESU
VÁM VZKAZ. MÁTE JÍT
NA NAVŠTĚVU K
PŘÍBUZNÝM.

DOBŘE. ALE...
POJĚTE DÁL.

13

OZVALO SE ZAZVONĚNÍ

CRRRRR

NEMŮŽE
TADY
ZŮSTAT...

ZA CHVÍLI SE
TADY OBJEVÍ
HLÍDKA ČASU.
POZOR!

HALMOCHRON SE ZHOTOVIL UPROSTŘED POKOJE
EVERARD OMRAČIL STRAŽCE SLABOU ENERGIÍ.

OBA STRAŽCI ZŮSTALI OMRAČENÍ
LEŽET NA PODLAŽE POKOJE.

TÍMTO ČINEM
OVLIVNÍME
BUDOUCNOST.
MUSÍME SE
SPOJIT S
DANELIÁNY.

OBA DVA
MŮŽETE ŽÍT
V ROCE
1782.

ANO.

MARY BUDE MUSET
VŠE ZAPOMENOUT, A TY
WHITE BUDEŠ
VYLOUČEN
Z HLÍDKY ČASU.

PORUŠIL JSI PŘEDPISY. NA PLANETU
VYHNANCŮ SICE NEPŮJDEŠ, ALE
BUDEŠ ZARÁZEN DO JINÉHO
ČASOVÉHO OBDOBÍ.

ROZUMÍM...

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

TELEFON ČASU

PETR MELICHAR

Ve čtvrtek jsem volal Jirkovy, jak jsme se domluvili předešlého dne. Povíдали jsme dlouho, jako jindy, protože za jeden den je spousta nových věcí, i když si to člověk vůbec neuvědomuje.

Trochu jsme to oba přetáhli a už jsme museli končit a Jirka mi ještě v rychlosti řekl, že napsal novou povídku. V rychlosti mi sdělil, že je o vynálezci, který vyrobil telefon, jímž mohl volat do budoucnosti i naopak. "Je to trháč a určitě to zabere. Zítra se přijď na něj podívat", rozloučil se těmito slovy Jirka a já šel spát.

V pátek jsem zvonil u přítele se slovy, že se jdu podívat na tu novou povídku, a že mu ji patřičně zkritizuji.

Jirka mi však řekl, že nic nového nenapsal a ještě mi vytkl, proč prý jsem mu ve čtvrtek nezavolal.

"Ale já jsem ti volal," ospravedlňoval jsem se. Takhle jsme se chvíli hádali a já se mu snažil připomenout, co jsem mu do telefonu říkal a co on má a také obsah povídky tak, jak mi ho pedál ještě než položil aluchátce.

Přítel se však dušoval a přísahal na všechno, že co jen je možné, že se s ním nemluvil.

Chvíli jsme se ještě přeli a pak jsem odešel domů. Poněkud roztrpčen a na druhou stranu udiven, jelikož jsem nevěděl, co si o tom mám myslet.

V sobotu mi Jirka volal a nadšeným hlasem mi sděloval, že napsal novou povídku. Prý to mohl být trháč, něco co zabere. Nazval ji "Telefon času".

Byla o jednom mladíkovi, jenž napsal povídku o vynálezci fantastického telefonu, kterým mohl volat do budoucnosti a naopak. Mladý spisovatel se chlubil telefonicky svému příteli a pozval ho na druhý den, aby se přišel podívat na jeho dílko.

Ten mladíku rád přijal, ale když druhý den zvonil u přítele, bylo mu řečeno, že žádná povídka napsána nebyla a ještě dostal pokáránou, proč nezavolal, když to slíbil.

Chvilí se tak přeli, ale pak se rozešli oba roztrpčení.
 Druhý den pak chlapec K (řekněme mu tak pro lepší orientaci)
 natřískal na stroji výbornou povídku o auturovi, který napsal
 příběh o vynálezcí, jemuž se podařilo sestrojít telefon. Tímto
 přístrojem pak mohl volat do budoucnosti a naopak.
 Pochlubil se se svým literárním dílkem příteli a pozval ho,
 aby si ji přišel přečíst. Když však kamarád druhý den zvonil
 se slovy, že se jde mrknout na to povídku, tak mu bylo řečeno,
 že.....

*Ernyjokry
 Shumnykh*

PŘEDSTAVIVOST JE DŮLEŽITĚJŠÍ NEŽ VĚDOMOSTI (A. EINSTEIN)

*vše co si jeden člověk je schopen vymyslet,
 jsou jiní lidé schopni uskutečnit*
*pro spisovatele je bezpečnější
 vybrat si jako téma něco,
 co tuší, než něco, co zná*
 [L.P. Hartley]
 NIC NENÍ NEMOŽNÉ
 -TO JE KRÉDO SPISOVATELE
 SCI-FI (J. WILLIAMSON)

Kontakt ~ PETR SAMOHEJL

Ponlach! Ponlach!

Zvuk výstražných sirén nevybíravě probouzel spáče, a již probuzeným drácel nervy svým mohutným zvukem, kolísajícím do vysokého sopránu až do bas. Tón doclova protáhal všemi palubami a nástavkami, vnikal i do nejzastřešenějších kabin, montážních dílen, střeleckých haizů a skladišť.

Na plastických podlahách zabukovalo mnoho párů nohou. Muži oblečení v lehkých kombinázech běželi ke svým stanovištím. Zastupy běžících postav povzbuzoval k většímu tempu rebraktor, neúnavně opakující: "Pohotovost 1. stupně, všechny posádky na své stanoviště, pohotovost 1. stupně, všechny posádky..."

Operační důstojník úhybných manévřů - poručík Roberto - běžel spočívací chodbou ke zdvižím a o tud do centrály. Bylo mu jasné, že jakákoli zpoždění může mít katastrofální následky. Na křižovatce dvou chodeb se srazil s právě probíhající obkládou laserového děla. Sasařoval a znovu vyrazil kupředu, když se mu noha zachvěla pod nohama. Zachytil se zábradlí, aby neupadl, ale bylo to zbytečné, protože umělá gravitace přestala fungovat. Zhaslo osvětlení, vzápětí se rozsvítilo a znovu zhaslo. Poručík se zamyslel nad situací a dospěl k závěru, že palubní elektrarna nedokáže svojí kapacitou kryt nárazovou potřebu energie v okamžiku ponlachu, zvláště když včera vysadil jeden z energetických bloků. Poručík divoce zašermoval rukama, a když jeho pohyby ztratily oporu, odrazil se, zachytil se výčnělků ve stěně a pomalu v beztlátném stavu proploval podél chodby. Pak sebou podlehla opět škubla a nepříjemné věci se zase začaly pohybovat ve směru třísnice. Blikla nouzová světla a posléze ozářilo prostory i hlavní osvětlení.

V hale centrály už byli shromážděni všichni důstojníci včetně Komodora, když Roberto vstoupil.

Dozorčí důstojník koordinoval součinnost palubních zbraní. Automatické obranné systémy byly již v činnosti, zatímco inženýr z energetického úseku typoval jedno zařízení za druhý, protože všechny spotřebiče, které v této chvíli byly životně důležité. Te také potvrdil Robertoovi domněnku o zmenšení výkonu elektrarny. Poručík si sedl na své místo vedle Komodora, přičoukal se a

z příhradky vzal mušlovitá s uclátka s mikrofonem.

"Pozor! přetížení za 10 sekund", ozvalo se od pultu letové navigace. "Maximální hodnota 4 g po dobu čtvrt minuty."

"Vystřelit rozzorovací sondu", zavelel Komodor do hukotu spouštěných motorů, ještě než ho přetížení stačilo vitsknout do sedadla.

Stanice zpomalovala svůj let, aby se pddle neúprosných zákonů nebeské mechaniky dostala na nižší oběžnou dráhu, která vskče nad kráterem Bes el protivne orbitu protivníka. Majestátně rotující kosmická základna se připravovala na nadcházející střetnutí.

Mužům přístrojů byli zealklí a ticho v-centrale občas přerušila pouze letonická hlášení parametrů letu. Vyhledávací radary

"slídily" v sílové oblasti po nepříteli a počítače modelovaly možné varianty boje. Před šesti minutami zachytily přijímačí satény zprávu, že na Zemi vypukl velký mezinárodní konflikt, téměř vylučující použití pouze konvenčního způsobu boje. Mocnosti okamžitě vyhlásily kosmický prostor za operační zónu. Za dvě minuty nato byly spuštěny sirény stanice - radary zjistily neznámý objekt. Počítače bleskurychle zhodnotily situaci: nemůže jít o plavidlo spojeneckých jednotek, což znamená, že je to nepřítel. Roberts vypnul registr, který na něj chrtil ještě delší údaje a uvědomil si, že tady není něco v pořádku. Z hlediska počítačů všechno klapalo, mají naprogramován drůbky spojeneckých lodí a jejich identifikační znaky, které porovnají se skutečně zachyceným tělesem. Pak rozhodnou: nelíší se - spojecce, rozdíl - jedině protivník. Černý - bílý, jednoduchá logika. Jenže pokud se pamatuje, tak ani podle nejnovějších dnešních teoretizací se nepředpokládá, že by nepřítel disponoval kosmickým křižníkem na oběžné dráze Měsíce, je-tě k tomu takových rozměrů...

Roberts nervozně poposedl a jeho prsty se rozběhly po klaviatuře konneutru. Už viděl co udělá. Požáda o informaci špiónážní síť. "Taď sednička, nám ho v zaměřovači", ozvalo se přední střeliště. Komodor chtěl něco říci, když seržant od navigace prorikavě začal: "Dostal nás, Ježíši Kriste, on nás dostal!"

Teď už to viděli všichni na hlavní obrazovce. nepřátelské plavidlo se nenoclonitelným tempem dostalo za jejich zeď a zčervstvá se přibližovalo.

"Robertsi, tak sakra dělejte něco", štěkl konečně Komodor, ale i on byl fascinován pohledem na obrazovku. Někde jsme udělali chybu, ale kde, kde?! Podle jeho zkušeností takový manévr byl nad možnostmi vojenských křižníků.

"Proč už nevystřelil?", zeptal se kdosi.

"Rotace stop, plný boční tah", řekl neobyčejně tiše Roberts do mikrofonu, ale bylo mu jasné, že tady se toho již moc udělat nedá. Než stanice pozmění dráhu, má nepřítel tisíce příležitostí jí zrušit. Bylo mu divné, proč to vlastně dosud neučinil. Jejich stanice, určená pouze k čelnímu útoku, byla zezadu ideálním terčem. Její konstruktéři nepředpokládali vpravdě zázračné pohyby budoucích protivníků.

"Letěl s námi osm vteřin ve formaci, nechápu jeho počínání", ozval se znovu navigátor, hroutíc nevěřícně hlavou, jako by chtěl vykousat, zda jí má ještě opravdu za krku.

"Ani já, ale teď budeme dirigovat my", z Komodora padal jeden rozkaz za druhým: "Odolombovat záložní raketnice, přejít na autoneřin, navádění v infračerveném oboru spektra".

Stanice se dostala do polebního postavení, když si Roberts přečetl zprávu špiónážních družic, která vylučovala, že by nepřítel v obli-
Měsíce nasadil do boje jakékoli válečné prostředky.

"Zastavte akci, to není nepřítel!" vyrazil ze sebe Roberts, až se sám podivil, čeho je schopen.

Komodor se překvapeně otočil: "Co je vám, vy jste snad se zbláznil! Pokračujeme podle směrníc!"

"Vidíte, teď nám dává nějaké signály", zvolal znovu Roberts. A skutečně na obrazovkách bylo vidět, že těleso v pravidelných intervalech bliká světly.

"Není to mezinárodní nouzový signál a víc nás nemusí zajímat", prohlásil velitelským tónem Komodor a ještě dodal: "Poradím si s vámi, nebo vás nechám zavřít".

"Ale já jsem se informoval u špiónáže...říkde tady nic... nedorozumění", blekotal Roberts, ale když si všiml, že ho Komodor nepochlouchá, zmlkl.

Stanici zaduněly tlumené výbuchy. Rakety s jadernými náložemi zamířily ke svému cíli. Těleso se pokusilo vyhnout, ale proti válečné technice lidí, vyplované tisíci lety bojů, až též k dokonalosti, nemělo šanci. Skoro polovina střel, vějířovitě rozvinuté perutě našla cíl. Roberts se ohromeně díval na zkázu a vyčítal si svoji velkou slabost. Vyčítky však nebude mít jen on. Za několik hodin vniknou expediční oddíly do troskek plavidla a najdou tam zařízení a přístroje, které pozemská věda ještě neviděla.

(Praha říjen 1982)

SCI-FI humor

část 1. ČLOVĚK A MĚSÍC

Vzpomínáš na ty krásné časy Apolla 11?

Obsah:

Solaris informuje	2
Kácha Petr: SILVESTR	3
Došek Petr: PŘEKVAPENÍ	6
Kraňová Lenka: ŽIVOT PO ŽIVOTĚ	4
Jurkas Roman: STRÁŽCI ČASU II.	9
Melichan Petr: TELEFON ČASU	11
Samohel Petr: KONTAKT	13
Humor	17
Obsah	18

ČASOPIS KLUBU VĚDECKÉ FANTASTIKY SOLARIS

Šéfredaktor: PETR SAMOHEJL

Zástupce: PETR MELICHAR

Výtvarná spolupráce: R. JURKAS

Technická spolupráce: M. BLÁHA

NEPRODEJNE